

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גולדמן	שם פרטי: היליקה
---------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: גולדמן	בלועזית Goldman	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: היליקה	בלועזית Hilika	מין: ז / נ תאריך לידה: 27.11.1943
מקום לידה (ישוב, מחוז): רומאן	בלועזית Roman	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: אברהם	שם פרטי ושם נעורים של האם: פייגה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:
מגורים קבוע לפני המלחמה: רומאן	בלועזית Roman	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? בטרנסניסטריה		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: טרנסניסטריה	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? רומאן	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: איטליה	שנת עליה: 1965	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

נא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

היינו שלושה אחים, בת אחת ושני בנים. אמי הייתה עקרת בית ואבי עבד כחייט בבית. גרנו בבית פרטי בעיר רומאן. זו היתה עיר קטנה על הגבול בין רוסיה לרומניה. אני נולדתי לקראת סוף המלחמה כך שאין לי זיכרונות כלל מהתקופה הזו ורוב הזיכרונות שלי מבוססים על דברים שסיפרו לי. לא דיברו איתי הרבה על התקופה הזו.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

אבי, גולדמן אברהם, השתתף במלחמה. הוא היה במחנה בטרנסניסטריה. לאמי היה מספר על היד שקועקע על ידי הנאצים. כשהמלחמה הגיעה לרומניה הועברנו לטרנסניסטריה. באחד הימים נכנסו גרמנים לביתנו, הם לקחו דברים רבים ביניהם מכונת התפירה של אבא, זו הייתה מכונה מיוחדת לעבודות תפירה מיוחדות. הם לקחו הכול אפילו את הבדים של אבא. הם ניפצו הכול. הנאצים סילקו אותנו מהבית שלנו, הפולנים שהיו באזור עזרו להם להוציא אותנו מהבית, אך היו פולנים שעזרו לנו להסתתר. אמא שלי לקחה כרית גדולה מאוד והחביאה אותנו מתחת לכרית. הכרית הזו הצילה את חיינו. כל פעם שגרמנים היו נכנסים לבית שבו הסתתרנו, אמא הייתה מכניסה אותנו מתחת לכרית בתוך החדר, והיא ואבי היו מתיישבים על הכרית וכך הגרמנים חשבו שאין אף אחד בבית מלבדם. לא היה לנו אוכל היינו רעבים כל הזמן. הגרמנים שהיו נכנסים לבית היו מקללים את היהודים ו היו מאיימים על ההורים שלנו. אסור היה לצאת מהבית אפילו לא לשירותים. החיילים הגרמניים היו מבקשים מההורים שתייה חריפה, וודקה. באחד הימים נכנסו לבית חיילים עם רובים והעלו אותנו בגשם לעגלות. היו ברומאן הרבה יהודים, העלו את כל יהודי העיר לעגלות. לא ידענו לאן אנחנו נוסעים. לקחו אותנו עם הכותונת כמו שאנחנו. הגענו ולא ידענו איפה אנחנו, לא היה לנו אוכל, היינו רעבים. קיבלנו חתיכת לחם יבשה שהייתה אמורה להספיק לנו לכמה ימים. אמא שלי וויתרה על חתיכת הלחם שלה בשבילנו. המקום אליו הגענו היה מקום סגור. אני לא זוכר מה היה אותו מקום אבל הוא היה סגור וחנוק, בלי אויר. היינו באותו מקום סגור תקופה ארוכה עד סוף המלחמה, עד שהרוסים הגיעו להציל אותנו. אבי חלה במלריה ואמא טיפלה בו. לא היה מי שיטפל באבא כי רופאים יהודים לא היו זמינים ורופאים רומנים לא רצו לטפל בו. אני זוכר שכל זמן המלחמה היינו רעבים.

נא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהסתיימה המלחמה חזרנו לבית שלנו. גילינו שהבית ריק, הכול נבזז, אפילו המיטות נלקחו. אבי לא חזר לעבוד בגלל המחלה שלו. אמא טיפלה בו כל הזמן עד שהבריא והיה חזק מספיק לחזור לעבודה. הוא חזר לעבוד כחייט. אנחנו הילדים לא חזרנו מיד ללמוד עם תום המלחמה כי לא היה להורים כסף לשכר הלימוד. היינו בעיקר בבית, העברנו את הזמן במשחקים. אני זוכר שבעיקר שיחקנו משחקי כדורגל עם כדור שהכנו עצמנו. כשהיה להורים כסף נשלחתי לבית הספר ולמדתי 4 כיתות. לפני שעלינו לישראל לא עבדתי או למדתי הייתי בעיקר בבית כי הייתי חולה הרבה. לאחר המלחמה הגשנו בקשה לעלות לישראל אך סורבנו פעמים רבות. החיים ברומניה אחרי המלחמה היו קשים מאוד. אני זוכר שנאה גדולה כלפי היהודים. משנת 1955 עד שנת 1965 ניסינו לעלות, אך סורבנו. אח שלי הצליח לעלות לישראל דרך איטליה כמה שנים לפנינו. בשנת 1965 אושרה הבקשה שלנו. עלינו לישראל ההורים, אחותי ואני. לפני שייצאנו לדרך הממשלה הרומנית החרימה את הבית שלנו, יצאנו בלי רכוש. מרומניה טסנו לאיטליה ומשם הפלגנו באונייה לישראל. היינו בלב הים שלושה שבועות. אני לא זוכר מה הייתה הסיבה לכך, אך עוכבנו בלב הים.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עגנו בנמל חיפה. לקחו אותנו מהנמל במונית למטולה. לא ידענו עברית. במטולה לא מצאנו עבודה וביקשנו לעבור למקום אחר, ונשלחנו לקרית גת. קרית גת הייתה עיר חדשה וגם שם לא הייתה עבודה. הצלחתי בכל זאת למצוא עבודה במפעל אולם לאחר שבועיים עזבתי את העבודה בשל כאבים עזים באוזן. הסוכנות עזרה לנו וקיבלנו מיטות ומזון. קיבלנו גם סכום כסף להתאקלמות מהסוכנות. לאחר זמן קצר עברנו לבת ים בתקווה ששם תהיה עבודה. אחי ואחותי התגוררו ברמלה. מצאתי עבודה במפעל בירה. אחר כך עברתי לגור ברמלה אצל הבת של הדוד שלי. התחלתי לעבוד בתל אביב במכולת. לא התגייסתי לצבא בגלל מחלה שהייתה לי ועדיין קיימת. מחנות המכולת עברתי לעבוד בחנות השק"ם ב"פ. עבדתי שם במשך 20 שנה. פיטרו את כל העובדים בלי פנסיה ומאז לא עבדתי. יש לי שישה נכדים ושבעה נכדים.

ד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: יעל רוד סליטן
רמלה. נובמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג